

De zon rood-goud op de stammen van de boomen, en door den groenen sluier van de takken heen: een waas zoo ijl, dat het nog wel wintersch bruin leek.

En dan de stilte, die voelen deed, dat er in mij nog nooit stilte was geweest.

Langzaam loopend, de hand aan de zacht-knerpende fiets, wist ik het: dat ik hier iets zocht, dat ik rust wou vinden, en die zelve grijpen moest. Niet in het werk, dat me af zou leiden om de emotie heen, maar eerst de oorzaak daarvan zoeken, en, — kennen.

En zoo gleden de daagsche dingen weg, en diep daaronder verhuld zag ik dat eene beeld — van wat zoo even nog was gebeurd. Hoe mijn oogen getrokken, gedwongen, gekluisterd waren door de felle donkere oogen van hem, — en ik peilde de zijne en we hielden elkanders blik vast — tot ik, mat, mij afwendde. En weer had ik het gezocht; aangetrokken tot wat ik zelf niet wilde — en ik had hem gezien, de oogen zacht en groot, verweg starend in een eendere bewogenheid; en een fijne blos was opgestegen over het verstrakt gelaat.

Maar dat....

Neen. Ik wilde niet.

De stilte dwong mij. Wist ik dat niet allang? En toch was het zoo nieuw. De lente was immers gekomen! Ze straalde door het luchteblauw; ze had de takken al gesluiert!

Stap voor stap begon ze voorzichtig te naderen.

Lente! mijn lente! Het stroomde door me heen en ik stond stil en sloot de oogen....

Maar ik durfde niet!

Het was nog te jong, nog te nieuw. En weg vluchtte ik, zooals ik gekomen was: bevend voor mijzelf. In de diepten daalde het neer en ik dekте het schuchter weg — hervond mijzelve eerst in den zwaren gang van alledag..

Van dien dag af ging ik door mijn meisjesleven met een rijk geheim.

Elke morgen begon, blijde en frisch, met de verwachting. Want elken dag zag ik hem weer. Ik zocht hem niet; mijn heimlijk hopen ging schuil en ik meed hem. Als hij naar me toekwam, trachtte ik weg te glijden achter een ander. En als we samen alleen waren — wat gebeurde dat vaak! ontdook ik de bekoring en vluchtte.

Dan zocht ik naar iets om 't oplaaiend gevoel te onderdrukken; en toen ik geleerd had, dat daar geen middel voor was, begon ik het te verwerken in indrukken van buiten; ik zocht kunst, en dat stilde de jaging, die het onbegrepene mij gaf.

Er was een plaat, naar een beeldwerk, dat, in dien tijd vlak bij mijn plaats hing. Wanneer de onrust in me bruiste, dan wendde ik mij graag daarheen. Het was de slapende Ariadne. Een gave innigheid in het stille